

— Тяхъ бре, ергенчето грабнѣхъ ни момичето, изгорихте се единъ други... Хай да е честито. Дѣ ти дивечтъ да гостишъ свадбаритѣ?

— Оставихъ го татъкъ долу, бай Калчо, избуботи гърлясто Боримечката.

Тоя пкъ Мурджо се сериозно разсърди.

— Хе, бай Иване. раскажи какъ се бори съ мечката.

— Той ли? обади се пакъ Калчо и погледнѣхъ лукаво Боримечката; — да ни раскаже по-добрѣ какъ се е поборилъ съ Стайка...

Изсмѣхъ се. Иванъ Остенътъ искаше още да се увѣри въ заблудението на Турцитѣ, затова пое: — Татѣй а? Раскжсали ги вълци? А не викатъ ли турчата, че Българи сж убили заптиетата?

— Какъ? Цѣлото село знае! Дѣдо Стойко, Богъ да го прости... каза Калчо, като разбра криво питането.

— Това чухме, ама азъ питахъ: нѣматъ ли Турцитѣ ѳмисълъ на Българитѣ, че сж убили заптиетата?

Калчо го погледнѣхъ въ недоумѣние.

— Коѣй ще каже това? Кога е било Българинъ отъ наше село запне да убие? Казахъ ви, че вълцитѣ сж свършили тая добра работа, и Турцитѣ утрѣ се готвѣтъ да дигнѣтъ потеря по гадоветѣ да ги прокудѣтъ... Вижъ, това и на мене помага... Та то тая зима отъ гадъ не можешъ да излѣзешъ на кхра. На здраве, момчета! Хай да дочакаме светото рождество здраво и весело! Па и виѣ сторѣте като Мечката, само не прѣзъ пости... Заповѣдай, аратликъ! И Калчо подаде ракията на Огнянова, комуто силитѣ се повърнахъ отъ дѣйствието на благотворната струя. Той дигнѣхъ павурчето и каза съ трогнѣтъ видъ:

— Да поменемъ, братя, дѣда Стойко, мученикъ на турската ярость. Господъ нека успокои праведната му душа, а намъ да дава мжжко сърдце и силна дѣсница да се боримъ съ Христовия врагъ и да му върнемъ за едно сто... Богъ да прости дѣда Стойка!